

§ 33.

I denne Paragraf er der gjort en noget videre Anvendelse af Opportunitetsprincippet end i det ældre Forslags § 37, idet der navnlig er givet Overanklageren Paalæg om i alle de af Paragrafen ikke specielt omhandlede Tilfælde, i hvilke han mener, at *Paatale under Hensyn til særlige formildende Omstændigheder kan undlades uden Skade for nogen offentlig Interesse*, at forelægge Sagen for Rigsanklageren, hvem der saa er givet Beføjelse til at afgøre Spørgsmaalet, saaledes at han kun i Tilfælde, der forekomme ham tvivlsomme, skal indstille Sagen til Justitsministeriets Afgørelse. Denne Udvidelse er bygget paa Erkendelsen af, at man selv i Tilfælde, der bogstavelig taget omfattes af et Straffebud, bør gøre Adgangen til at undgaa al urimelig og hensynløs Straffen saa let og simpel som blot foreneligt med en sikker og konsekvent straffende Retshaandhævelse. Ved denne Udvidelse er Paragrafen i det væsentlige kommet til at svare til N. L. § 85.

Det har endvidere været under Overvejelse inden for Kommissionen at give Overanklageren Beføjelse til — i Overensstemmelse med den i Kjøbenhavn for Tiden fulgte Praksis — paa egen Haand at frafalde Tiltale mod Børn mellem 10 og 15 Aar. Naar dette dog ikke er foreslaaet, er det dels af Hensyn til Ønskeligheden af i dette Forhold at sikre Gennemførelsen af en ensartet Praksis hele Landet over, men dels og navnlig fordi saadan Frafalden af Tiltale ofte kun bør finde Sted i Forbindelse med Barnets Anbringelse paa en Opdragelsesanstalt, og Justitsministeriet snarere end en Overanklager vil kunne formaa vedkommende Kommune til at afholde de dertil medgaaende Udgifter. Da i øvrigt hele Spørgsmaalet om Behandlingen af forbryderiske Børn for Tiden er Genstand for særlig og samlet Behandling, er dette en yderligere Grund til ikke her at gribe ind med en enkelt Modifikation i den gældende Lovgivning.

Med den oven angivne Ændring og nogen, nærmest redaktionel, Omskrivning, er det ældre Forslags § 37 bevaret. — Reglerne ere herefter i deres Helhed følgende:

I. Ved Afgørelsen af, om Paatale skal finde Sted eller en begyndt Forfølgning fortsættes, har Overanklageren (eventuelt Politimesteren, jfr. §§ 194 og 213) for det første paa Grundlag af det foreliggende Materiale at skønne over, hvor vidt Undersøgelsen kan ventes at føre til, at en Person findes skyldig til Straf eller ej.

Hvis han herefter skønner, at saadant ikke med nogen Rimelighed kan ventes, er det baade hans Ret og Pligt at undlade Paatale*) og dette gælder, hvad enten Grunden til, at ingen Straffedom kan ventes afsagt, er den, at det fornødne Bevis ikke kan ventes tilvejebragt, eller at det paa-gældende Forhold ikke kan ventes at ville blive henført under noget Forbrydelsesbesgreb, eller at vedkommende ikke kan ventes at blive anset for tilregnelig, eller at Straf af andre Grunde (f. Eks. Forældelse) ikke kan ventes idømt. Særlig skal som Konsekvens af det anførte fremhæves, at Overanklageren kan og bør undlade Paatale, hvor f. Eks. Eksces i Nødværge vel maa antages at foreligge, men hvor Straffrihed utvivlsomt vil følge af Reglen i Straffelovens § 40, 2det Stykke, om den ved Skræk og Bestyrtelse fremkaldte Mangel paa Tilregnelighed, eller hvor nogen vel har afgivet falsk Vidneforklaring i offentlig Straffesag, men Straffrihed dog maa tilkomme ham efter Straffelovens § 147, fordi Sagen galdt ham selv, og Ed ikke er aflagt, eller hvor der vel foreligger ulovlig Omgang med Hittegods, men Straf i Henhold til Straffelovens § 247 som Følge af Genstandens Ubetydelighed og andre formildende Omstændigheder ikke kan ventes idømt.

Det er en Selvfølge, at det her omhandlede selvstændige Skøn tilkommer Overanklageren ogsaa i de under § 32 Nr. 2 og 3 nævnte Tilfælde, uanset at der foreligger Opfordring fra vedkommende særlige Myndighed eller Begæring fra vedkommende private, og omvendt er fuldstændig udelukket i de under § 32 Nr. 1 faldende Tilfælde, hvor efter Loven Justitsministeriet alene kan beslutte Paatale.

Endvidere er det en ligefrem Konsekvens af det almindelige Forhold mellem under- og overordnet Myndighed (jfr. ogsaa §§ 21 og 23), at hvor Rigsanklageren eller Justitsministeriet i det enkelte Tilfælde maatte finde Anledning dertil, kunne de give Overanklageren bindende Ordre med Hensyn til Paatale eller Ikke-Paatale, saaledes at Overanklageren maa underordne sit personlige Skøn under saadan Ordre. Det kan end ikke være udelukket, at Rigsanklageren eller Justitsministeriet forlanger, at der skal rejses Paatale i en Sag, efter at Overanklageren har erklæret, at ingen Paatale skal finde Sted eller har frafaldet

*) Jfr. om en enkelt Undtagelse herfra Bemærkningen til § 33 Nr. 2.